

JANNIKS DAGBOG 01-12-2020**BASTIAN**

Godmorgen! Så er jeg her, Janniks allerbedste ven i hele verden. I går købte han en Magnum mandelis til mig. Han lovede mig, at han vil tage sig bedre af mig fra nu af. Jeg ved godt hvorfor, det er fordi han har lovet Helle-mor det. Hun er god til at snakke med Jannik og mig. Vi har et rigtig godt samarbejde, for det siger Jannik er vigtigt.

I dag tager Jannik på gruppemøde. Det er et stort sted med mange mennesker, og han tager mig med, fordi jeg kan møde dem, han taler med. Når han tager derhen, er han altid fuld af energi.

Jeg er for tiden vild med fodboldkort for resten. Og biler og at se fjernsyn.

Åh, jeg er så glad, fordi Jannik vil tage mig med på gruppemøde i dag! Det bliver så sjovt. Jubiii!

Jeg tror, at jeg vil skrive igen i aften og fortælle lidt om, hvordan gruppemødet er gået. Det er så sjovt at skrive i den her dagbog. Helle-mor siger, at Jannik skal skrive dagbog hver dag. Det er godt for ham, siger hun, så han kan lære sig selv bedre at kende.

Nogle gange har Jannik det ikke så godt – det kan jeg mærke. Så bliver jeg lidt væk fra ham. Det er nok bedst.

Hvis han er sød i aften, kan jeg godt blive hos ham hele tiden, hvis han vil have det.

3

JANNIK

Forsamlingen landede så småt til årets sidste gruppemøde. Nogle enkelte personer hentede fortsat kaffe og gik på toilettet.

Jannik havde styr på de flestes navne, men ikke det kuld, som var startet op i august. En af de nye skilte sig ud. En kvinde. Han lod blikket glide hen over hendes skikkelse, dvælede lidt ved hendes grå nederdel, der smøg sig ind til lårene. Hun havde matchende grå strømpebukser på, der fik hende til at ligne en julealf. Gruppen var vokset med yderligere 80 personer siden august. Hun var et af de medlemmer, som deltog i møderne hver gang.

Endelig indtraf stilheden sig, idet alle sad på en plads og så op mod Jannik på podiet. Han vidste aldrig, hvad han skulle sige til dem, når han stod der. Det var ikke sådan, at han ikke havde forberedt en tale. Det havde han til fulde. Han vidste blot ikke, hvordan han skulle formidle det, før han stod foran aktørerne af kød og blod. De fik ham til at føle noget, der satte hans tale ind på nye spor. Deres feedback gjorde hans budskaber levende og formfuldendte.

Jannik greb om mikrofonen på talerpulsten og rømmede sig. “Jeg har en drøm. Den er hverken bedre eller anderledes end de drømme, som mange visionære har haft før mig. Jeg er ikke engang nytænkende i min tilgang til politik. Jeg er klassisk. Jeg spørger bare: Hvor blev respekten for Grundloven af? Vi skal blive enige om som danskere, hvad det vil sige at udleve Grundlovens paragraf 67. Den lyder: *Borgerne har ret til at forene sig i samfund for at dyrke Gud på den måde, der stemmer med deres overbevisning, dog at intet læres eller foretages, som strider mod sædeligheden eller den offentlige orden.*“

Jannik holdt en kunstpause og så ud over tilhørerne, før han fortsatte. “Ja ja. Det er helt i orden. Religionsfrihed må der være. He he, siger jeg til

mig selv. Det er gode ord, gode ord, der står i grundloven, folkens. Men hvad betyder det for et samfund som det danske, at der i islam begås overgreb på måder, der strider mod sædeligheden og den offentlige orden? Muslimer modtager overførselsindkomster og begår terror i ét og samme åndedræt. De voldtager vores kvinder, de voldtager vores børn, de håner vores kultur og siger, at vi er for svage, og at vi lader vores kvinder udstille sig som billige ludere. Mens de selv holder kvinder fanget i hjemmene og kun lader dem gå ud, når de er dækket til fra top til tå. Hvor er vores retssystem henne i dén sammenhæng?

Terrorhandlinger, der udlever islams påbud om hellig krig, er hadfyldte handlinger, der underminerer den danske kultur og levevis. Tænk hvis vi skulle gå med tørklæde bare en enkelt dag? Ja, I griner, men se omkring jer. Vi går nu alle med corona-mundbind, så snart vi forlader dette lokale. Alt, hvad der sker i det danske samfund lige nu, er en optrapning af islams indflydelse. Politikerne ligger i lommen på kalifater og sharia. Regeringens næste skridt er at indføre obligatorisk undervisning i Koranen for alle folkeskoleelever.”

Energien byggede sig op i lokalet. Folk havde julelys i øjnene, hvilket skyldtes andet og mere, end at det var december. Janniks tale gjorde sin indvirkning på dem. Den nye kvinde med de grå strømpebukser sad yderst på stolen og betragtede ham med farve i kinderne.

“Så jeg spørger mig selv, og jeg spørger jer: Hvis I skulle vælge mellem den danske kultur og den muslimske kultur, hvad ville I så vælge? Ja, netop. Jeg kan se det i jeres ansigter. Det er derfor, vi sidder samlet her. Vi har alle et ønske om, at muslimerne bliver sendt ud af landet til et af de 51 lande i verden, hvor der bor muslimer. Vi har jo ikke religionsfrihed i Danmark, så længe en bande huserer vores land og forfølger helt uskyldige mennesker. Tænk bare på Frankrig midt i oktober måned: Samuel Paty, en 47-årig historielærer, der ikke gjorde andet end sin pligt over for sine elever og underviste dem i ytringsfrihed. Han viste dem nogle Muhammedtegninger og blev derefter halshugget for det, hvilket bare indikerer, at muslimerne optrapper beredskabet i disse måneder. De er klar. De bærer

fanen højt. Men ved I hvad, kære venner? Vi har også en sag at kæmpe for. Vi viser det bare ikke på en voldelig måde. Vi har andre midler, vi kan tage i brug. Og tro mig, hvis vi får gjort Ren Fremtid gældende til det næste folketingsvalg, som senest skal finde sted i 2023, så får vi også gjort rent bord i Danmark. Vi finder os ikke i nogen form for tyranni og barbari fra primitive kulturer. Vi har dansk blod i årerne, og vi er stolte af det. Vis jeres moderland respekt!”

Tilhørerne rejste sig i det samme op fra stolene.

“Ud med muslimerne!” råbte Jannik, “ud med terrorister og alle, der støtter dem! Ind med demokratiet og ytringsfriheden!”

Tilhørerne stemte i et *Hørt!* og stimlede sammen om Jannik, idet han forlod talerpulten. Han lod dem stille sig spørgsmål, som han besvarede, så godt han kunne i den næste halve times tid. Julealfen i de grå strømpebukser stod imens henne ved kaffebordet og tyggede på brunkager. Han lagde mærke til, hvordan hendes tænder gumlede, som når en lama blev tilbudt jordnødder og indtog dem langsomt – som om hun stod og reflekterede over hans ord, mens hun fordøjede en mængde potaske, kanel og nellike.

Da Jannik forlod gruppen og gik hjem til lejligheden, var der usædvanligt stille på Dannebrogsgade. Han kunne kun svagt høre lyden af et lille barns gråd fra den anden side af opgangen, men det standsede, efter han havde varmet et par færdigretter med boller i karry til ham og Sigrid.

Da han havde serveret retten for hende, ringede det på døren. Han gik ud og åbnede. Et sug gik igennem hans mave ved synet af julealfen ude på bambusmåtten.

“Hej!” Hendes stemme lød blød.

“Hej! Hvad vil du?”

“Jeg fik lyst til at høre lidt mere om partiet. Må jeg komme ind?”

Jannik skævede over skulderen i retning af Sigrids soveværelse. “Nej, det passer ikke så godt lige nu, du. Men vi kan mødes en anden dag.”

“Okay.”

Hun fjernede blikket fra ham og kiggede sporadisk rundt i opgangen, før hun igen fæstnede sine mandelformede øjne på hans ansigt.

Han hvilede armen på dørkarmen. "Vi kunne også gå en lille tur nu. Jeg har godt af lidt frisk luft, før jeg stævner ind for natten."

"Ja! Det vil jeg gerne."

Jannik tog sin frakke på og låste døren til lejligheden. De gik sammen hen ad Dannebrogsgade. Hendes ben under strømpebukserne måtte fryse, men han havde heller ikke tid til mere end ti-femten minutters afvigelse fra tidsplanen. Sigrid var vant til, at han var punktlig.

Julealfens mundvige trak sig sammen i små ryk, før hun åbnede munden. "Må jeg spørge dig om noget, Jannik?"

"Spørg løs."

"Hvordan er din holdning til personer, som ikke tager afstand til islam? Her tænker jeg blandt andet på vores regerende statsminister, Mette Frederiksen. Hvad synes du om, at hun tillader muslimer at udøve deres religion på dansk jord?"

"Det er et meget godt spørgsmål. Ja, hvad hedder du egentlig?"

"Jeg hedder Mette. Mette Laursen."

"Godt, Mette. Jeg synes det samme om Mette Frederiksen, som jeg mener om foreninger og partier i Danmark, der tillader Koranen og dens lære at blive udbredt i et ikke-muslimsk samfund som vores. Mette F. er bange for at blande sig. Hun har berøringsangst. Hun tænker, det er bedre at lade folk udøve deres religion på hvad måde, der end virker bedst for dem. Og så pyt med, at politikere, politi og retsvæsen faktisk tager bind for øjnene, mens vores danske landsmænd- og kvinder bliver udsat for grov vold af disse fanatiske muslimer. Ja, hvad synes du i øvrigt?"

Hun gik med ham om hjørnet til Sjællandsgade. "Jeg er enig med dig. Fuldstændig. Det burde være forbudt at bære slør i det offentlige rum. Da du under talen i aften sagde, at tvangsindførelsen af mundbind er udtryk for den gale politikers islamtilbedelse, kunne jeg have klappet i hænderne."

“Det var ikke lige de ord, jeg brugte under talen, men ja, hijaben er muslimers middel til kvindeundertrykkelse, blandt mange midler. Hvor har du hørt om Ren Fremtid?”

“Jeg læste om jer på nettet og blev fascineret af jeres grundighed. I ved, hvad I taler om.”

“Ja, vi har researchen i orden.”

“Jeg blev så glad, da jeg hørte din tale i aften. Du forstår virkelig, hvor kvindeundertrykkende regeringen må være, når de tillader islam at blomstre i Danmark.”

“Netop. Mange muslimske kvinder siger, at de går med sløret frivilligt, men i virkeligheden gør de det bare for at undgå at blive dræbt af deres mænd, brødre og fædre. På samme måde påstår mange kvinder, at det er o.k. at blive taget på låret af Morten Østergaard, hvis man selv har lagt op til det.”

Mette brød ud i et grin.

Jannik lagde armen om hendes skulder og gik med hende tilbage mod lejligheden på Dannebrogsgade. “Du må sige til, hvis der er mere, du gerne vil vide om Ren Fremtid. Jeg står altid til rådighed. Eller næsten altid.”

“Hvad laver du til dagligt?”

“Jeg arbejder i et entreprenørfirma.”

“Som håndværker?”

“Nej nej, jeg er en økonominørd. Så det er mig, der sørger for, at budgetterne holder.”

”Nice.”

Han gjorde holdt uden for nummer 23 og kastede et undersøgende blik på Mette. Hun tog hånden op til tindingen som for at gøre honnør.

”Tak for gåturen, Jannik.”

”Tak i lige måde. Ses vi til mødet i næste måned?”

”Helt sikkert. Hej hej.”

”Hej med dig.”

Han blev stående uden for døren til opgangen, indtil han så hendes ryg som en lille figur for enden af gaden.

En mand kom gående på det modsatte fortov. Han virkede bekendt. Korte, mørke krøller omkring et lydefrit, solariebrunt ansigt. Det var sats! Det var sgu da Edgar!

Edgar løftede hånden til hilsen, skråede over vejen og stillede sig over for Jannik uden for nummer 23. Barndomsvennen havde tabt sig en del. Nu var der øjensynligt pumpede muskler og havregrød i de kropsdele, der var under en sort herrejakke og blå jeans.

”Goddag Jannik!”

”Hej Edgar! Gamle ven.”

Jannik greb fat i Edgar, der tog armen til sig i en abrupt bevægelse.

”Hør, vi må tale sammen.”

”Ja? Hvad drejer det sig om?”

”Vi kan ikke tale her. Kan vi gå op i din lejlighed?”

”Nej, det er ikke en mulighed. Den gamle bliver skrupforvirret, når der kommer fremmede.”

”Ja, okay. Nu er jeg jo ikke en fremmed for hende, vel?”

”Joo, det er trods alt længe siden, at nogen af os har set dig. Hvad har du bedrevet i alle de år?”

”Jeg er flyttet tilbage til Aalborg. Men lad os vende fortiden over en kop cappuccino. Skal vi gå hen på Café Dell Arte?”

”Det bliver nok lige en anden dag. Jeg skal hjælpe min mor i seng om tyve minutter.”

”Det, jeg vil sige, kan siges meget kort. Skal vi?”

”Okay. Meget kort.”

Jannik fulgte efter ham ind på caféen, hvor de fandt et ledigt bord.

Der var en tyngde imellem dem. Den lagde sig som et vattæppe over musikken fra jukeboxen og fik den i forvejen afdæmpede belysning til at synes endnu mere beskeden.

Hvad ville Edgar nu, efter så mange år?

Jannik lod svaret indfinde sig af sig selv. Et svar, som lå lige for, og som ikke desto mindre berørte et emne, som han i de sidste 22 år havde gjort sit for at fortrænge.

Edgar bestilte to kopper cappuccino, der straks blev serveret for dem af en tjener. Han lod sin finger cirkle lidt rundt langs kanten af koppen og så Jannik i øjnene.

”Du husker nok episoden på vores lejr tur til Sverige.”

”Hmm.”

Edgar lignede en, der hellere ville sidde i en af verdens højeste forlystelser end at fortsætte samtalen.

Jannik drejede hovedet fra side til side og hørte nogle taknemlige lyde fra nakken, der blev masseret af hans bevægelser. Han fastholdt sit blik på Edgar. Afventende, vurderende.

Med hånden om hanken satte Edgar koppen mod sine læber og pustede lidt på den karamelbrune overflade af cappuccinoen, drak en yderst forsigtig tår af den. Han satte koppen på plads på bordet og skulede til et par kvinder, der larmede i dartafdelingen, før han vendte opmærksomheden tilbage mod Jannik.

”Der skete jo nogle ting deroppe, som der ikke burde være sket.” Edgar afventede Janniks reaktion, men der kom ikke andet end et skuldertræk. ”Så jeg har gået og tænkt meget over tingene, Jannik. Ja, jeg har faktisk tænkt så meget, at jeg er nået frem til en beslutning. Den vedrører både dig og mig, uanset om du kan lide det eller ej.”

”Og hvad er det for en beslutning?”

”Jeg vil have, at du går til politiet. Fortæller dem, hvad der skete. Nøjagtig hvad der skete. Ellers ...”

”Fortsæt bare. Ellers hvad?”

”Ellers går jeg til politiet og anmelder dig.”

Jannik lænede sig med ét tilbage i lædersofaen. ”Nå. Gør du det?”

”Jeg har gået og holdt på den hemmelighed længe nok. Det driver mig til vanvid.”

”Virkelig?”

”Ja.”

”Som jeg husker det, var vi to om at bære hende ud af skoven og ned til stranden.”

”Det var ikke min skyld, at hun endte dernede. Hvis det stod til mig, var vi slet ikke gået med hende ind i skoven, og så var alle de grusomme ting ikke sket.”

”Som du stod og så på, Edgar. Uden at gøre noget. Uden at løfte en finger for hendes skyld. Ikke sandt?”

”Ja. Du har ret. Jeg var en kujon. Og det hader jeg mig selv for. Jeg burde være gået til bekendelse over for panserne for længe siden. Allerede dengang det skete. Hendes familie var jo knust. Hvis de havde fået at vide, hvad der var sket ... Hvis de havde fået vished, ville det måske have givet dem en eller anden form for fred. Tror du ikke?”

”Nej. Det tror jeg ikke. Og du går ikke til politiet, og jeg går ikke til politiet. Ingen af os gør noget som helst, der er totalt idiotisk og uansvarligt.”

”Det er uansvarligt at lyve.”

”Det er uansvarligt at ødelægge tilværelsen for to mænd, der har livet foran sig. For du tror da vel ikke, at du går ram forbi, hvis de hører, hvad der skete med Stefanie?”

Ved nævnelser af Stefanies navn, gik der en mørk sky igennem Edgars ansigt, som om han stadig var bange for at bruge hendes navn. Han løftede en hånd og lod den svæve advarende ud for Janniks ansigt i nogle sekunder, før han lagde den på bordet.

”Du skal tage en beslutning. Ikke også? Enten så går du til bekendelse. Eller også gør jeg. Mere har jeg ikke at sige til dig lige nu.” Edgar rejste sig med de ord fra bordet og betalte regningen oppe ved kassen.

Jannik blev siddende i nogle minutter og betragtede det kvindelige par oppe ved dartskiven, hvorpå han med en blytung fornemmelse i kroppen forlod caféen og gik hjem.